

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **BenDary z.s.**, IČO 14035367
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1
zastoupen daňově poradenskou společností EKP Advisory, s.r.o., IČO
04599624
sídlem Senovážné náměstí 992/8, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 24. 6. 2025, čj. 6099/25/5300-21443-012952,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je spolkem, který dle svého popisu napomáhá uspokojit potřeby lidí při překonávání jejich specifických životních situací. Zaměřoval se jednak na podporu „potřebných osob“ (první aktivita), jednak vyvíjel projekt zvýšení produktivity Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zaměstnanců provázaný na investiční portál¹ (druhá aktivita). Finanční úřad pro hl. m. Prahu (správce daně) u něj provedl daňovou kontrolu za zdaňovací období květen 2023 a červenec až říjen 2023. V průběhu daňové kontroly prověřoval uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) z přijatých zdanitelných plnění. Daňovou kontrolu správce daně ukončil se závěrem, že žalobce tato plnění ve skutečnosti nepřijal, neboť jím předložené daňové doklady nebyly vystaveny pro žalobce, ale pro koncové spotřebitele, kteří mu následně daňové doklady zaslali. Žalobce tak dle něj neprokázal splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně (v celkové výši 778 901 Kč) dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (zákon o DPH). Správce daně proto pěti platebními výměry z 18. 4. 2024 vyměřil žalobci za posuzovaná zdaňovací období DPH v celkové výši 77 155 Kč. Proti platebním výměrům se žalobce odvolal.

2. K těmto odvoláním žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) platební výměry změnil. Dle žalovaného žalobce některá plnění skutečně přijal (plnění spojená s druhou aktivitou zaměřenou na zvýšení produktivity zaměstnanců a investiční portál). Proto v této části uznal i nárok žalobce na odpočet daně. Napadeným rozhodnutím tedy vyměřil DPH v souhrnné výši pouze 71 221 Kč.

II. Podání stran

3. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce brání *žalobou*. Pro kontext případu nejdříve detailněji popsal svou spolkovou činnost. V rámci své hlavní činnosti zajišťuje podporu „potřebným osobám“ tak, že si tyto osoby samy vybírají a obstarávají „potřebné zboží či služby“, např. nákupy v obchodních řetězcích, online obchodech či služby v restauracích a ubytovacích zařízeních. Následně mu předkládají účtenky. Takto pořízené plnění žalobce „potřebným osobám“ „přeprodává s výraznou slevou“, vystavuje faktury s příslušnou sazbou DPH a daň řádně odvádí. Nepřesné označení tohoto modelu jako zprostředkování ve stanovách považuje za nepodstatné. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nepřijal jím deklarovaná plnění. Připodobnil je k nákupu zaměstnance pro zaměstnavatele, jestliže si zaměstnanec koupí například kancelářské potřeby pro ekonomickou činnost spojenou s vykonávanou prací. Namítl, že opačný výklad by vedl k narušení zásady neutrality DPH, neboť by zatížil přeprodávajícího namísto konečného spotřebitele.

4. Žalobce přeprodejem zboží či služeb uskutečňoval zdanitelná plnění ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o DPH. Z plnění sjednal úplatu (tak, jak ji popisuje § 4 zákona o DPH) ve výši 10 % z pořizovací ceny. Žalobce tedy vykonával ekonomickou činnost ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH. Zdůraznil, že rozhodující je soustavné vykonávání činnosti za účelem získávání pravidelného příjmu, nikoli dosažení zisku. Dále žalobce uvedl, že mezi přijatými plněními a uskutečněnými výstupy existuje přímá souvislost, neboť vystupoval jako přeprodávající, uplatnil nárok na odpočet na vstupu a odpovídající plnění zdanil na výstupu, a to bez ohledu na skutečnost, že zboží a služby poskytoval se slevou. Žalobce dosahoval pravidelného příjmu a splnil podmínky § 72 odst. 1 zákona o DPH. Dodal, že bez následného přeprodeje by k uskutečnění zdanitelných plnění na výstupu vůbec nedošlo. Veškerá plnění řádně vykázal v daňových přiznáních a kontrolních hlášeních.

5. Dále měl žalobce za to, že splnil hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně. Případné nedostatky daňových dokladů nepovažuje za podstatné. V daném případě se jednalo o zjednodušené daňové doklady podle § 30a zákona o DPH, které nemusí

---

¹ Ke dni vydání tohoto rozsudku informace k tomuto investičnímu portálu dostupné online na: http://www.benecredit.cz/BEN/startbootstrap-grayscale-gh-pages/BEN_Default2.aspx.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

obsahovat identifikaci příjemce plnění. Zdůraznil, že judikatura nepřipouští odepření nároku na odpočet pouze z formálních důvodů, jsou-li splněny podmínky hmotněprávní, v tomto smyslu odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (SDEU).

6. Žalovaný *ve vyjádření z 19. 9. 2025* navrhl, aby soud zamítl žalobu. Žalobní body dle něj opakují odvolací námitky. Odkázal tedy na odůvodnění napadeného rozhodnutí i na správní spis. K námitkám ohledně faktického (ne)přijetí plnění uvedl, že žalobce žádá zdanitelná plnění nepřijal, neboť zboží a služby samy pořizovaly a spotřebovávaly jím podporované fyzické osoby. Popsaný systém považoval za účelový mechanismus založený na získávání cizích účtenek za účelem uplatnění odpočtu DPH. Zdůraznil, že § 72 odst. 1 a 2 zákona o DPH váže nárok na odpočet DPH na plnění uskutečněná ve prospěch samotného plátce. Odlišil rovněž situaci od případu nákupů, které realizovali zaměstnanci pro zaměstnavatele. Také poukázal na absenci jakékoli zprostředkovatelské činnosti či smluvního vztahu mezi žalobcem a jednotlivými dodavateli. Žalobce podle něj neprokázal ani existenci zprostředkovatelské smlouvy, ani přímou vazbu mezi svými platbami a konkrétními plněními.

7. K námitce existence ekonomické činnosti žalovaný uvedl, že žalobce žádné zboží nenakupuje ani neprodává, a nevytváří tak příjem z prodeje. Fakticky pouze poskytuje finanční prostředky z darů, které obdrží pro „potřebné osoby“. Tyto pak nepředstavují pravidelný příjem ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH. Podle žalovaného celý model pouze „simuluje“ nákupy a prodeje. Proto nenaplnňuje znaky ekonomické činnosti. K námitkám týkajícím se daňových dokladů žalovaný doplnil, že absenci identifikace příjemce na zjednodušených dokladech nepovažoval za důvod neuznání odpočtu. Rozhodující zůstalo nesplnění hmotněprávních podmínek spočívající v neprokázání přijetí plnění a jejich využití pro ekonomickou činnost.

8. V *replce z 15. 10. 2025* žalobce setrval na žalobních tvrzeních. Namítl, že žalovaný nesprávně vyložil skutkový stav i ekonomickou podstatu transakcí. Nesouhlasil s tím, že by jeho činnost nesouvisela s hlavní činností popsanou ve stanovách a že by jednotlivé transakce postrádaly ekonomický smysl. Zdůraznil, že žalovaný dezinterpretoval jeho fungování. Dále popsal svůj projekt založený na investičním portálu jako systém založený na propojení zaměstnavatelů, zaměstnanců, investorů a podporovaných osob, v jehož rámci zajišťuje podporu „potřebným osobám“ prostřednictvím prostředků získaných z této struktury. Uvedl, že není pravda, že by sporná plnění nesouvisela s jeho hlavní činností. Každý výdaj doložil daňovými doklady a zaúčtoval v souladu se svou hlavní činností.

9. Žalovaný v *duplice z 24. 11. 2025* uvedl, že obchodní model, který žalobce popsal v replce, neodpovídá skutkovým zjištěním z daňového řízení. Investiční model založený na tvrzených dluhopisech žalobce ve skutečnosti nerealizoval, neboť v rozhodném období nefungoval pro tento systém stěžejní investiční portál, což potvrdil i žalobce. K námitce vztahu přijatých plnění k ekonomické činnosti žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal ani samotné přijetí zdanitelných plnění, a nemůže proto tvrdit jejich použití pro ekonomickou činnost. Zdůraznil, že žalobce fakticky pouze poskytoval finanční prostředky z darů, které nepředstavují pravidelný příjem ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH. Celý model podle něj pouze simuloval nákupy a prodeje, aniž naplňoval znaky ekonomické činnosti.

III. Posouzení žaloby

10. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

11. Na jednání žalobce setrval na podané žalobě. Nelze mu přičítat k tíži, že zjednodušené daňové doklady neobsahují jméno příjemce plnění. Na základě předchozí domluvy pořizoval spolek pro podporované osoby různé zboží či služby. Nebylo podstatné, že vlastní zakoupení zboží či služeb realizovaly přímo tyto osoby. Předseda žalobce pak zmínil, že není pravdou, že by žalobce nepřijal plnění v rámci své ekonomické činnosti.

12. Žalovaný odmítl, že by neuznal odpočet na DPH z toho důvodu, že žalobce doložil zjednodušené daňové doklady. Za hlavní důvod označil to, že žalobce neprokázal splnění hmotněprávních podmínek pro odpočet, především, že by právě on fakticky přijal sporná plnění. Nad rámec toho se pak žalovaný zabýval také otázkou, zda na straně žalobce vůbec šlo o ekonomickou činnost. Nelze ani říct, že by žalobce působil jako zprostředkovatel pro jím podporované osoby. Jeho jediné zapojení spočívalo v tom, že si nechal zasílat daňové doklady.

13. Na dotaz soudu předseda žalobce vysvětlil modus fungování sporných transakcí. Podporování osob (první aktivitu) propojoval se investičním portálem (druhou aktivitou). Zmínil, že současná podpora potřebných osob suplovala právě systém založený na investičním portálu, který tehdy ještě nebyl funkční. Zdůraznil, že systém podpory používal stejně vůči všem podporovaným osobám. Nejdříve inkasoval částku od investora, kterou následně navýšil o 20 %. Po dodání zboží či služby následně fakturoval podporovaným osobám 10 % z této částky, a to poté, co mu zaslaly daňové doklady. Docházelo přitom ke vzájemnému zápočtu některých transakcí.

14. Žalovaný upozornil, že se jednalo o systém založený za účelem výběru daňových dokladů a následného uplatnění nároku na odpočet DPH.

15. Na jednání žádný z účastníků nenavrhł doplňování dokazování. Soud měl za to, že žalobce a žalovaný se přou o vyřešení právní otázky.

16. Žaloba není důvodná.

17. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce splnil podmínky k odpočtu DPH ve smyslu § 73 zákona o DPH, který upravuje formální podmínky pro tento odpočet. Podle žalovaného však nesplnil podmínky dle § 72 zákona o DPH. Neprokázal faktické přijetí plnění a ani to, že by sporná plnění mohla souviset s jeho ekonomickou činností. Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které *použil v rámci svých ekonomických činností*.

18. Podle § 72 odst. 2 písm. a) zákona o DPH se daní na vstupu rozumí daň uplatněná na zboží, které *plátci bylo nebo má být dodáno*, nebo službu, která *mu byla nebo má být poskytnuta*. Nejde tedy toliko o to, zda zboží či služby existovaly a byly *někde* dodány, ale zda byly dodány *právě žalobci*, který uplatnil nárok na odpočet DPH.

19. Ekonomickou činností ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH *se pro účely daně z přidané hodnoty rozumí činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby [...] za účelem získávání pravidelného příjmu. Za ekonomickou činnost se považuje zejména činnost spočívající ve využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu*.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

20. Z § 5 odst. 3 zákona o DPH tak vyplývá, že pro nárok na odpočet DPH je určující účel použití přijatého zdanitelného plnění. Nárok na odpočet vzniká pouze tehdy, pokud jsou přijatá zdanitelná plnění použita k uskutečnění ekonomické činnosti [k tomu blíže například rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 10. 10. 2013, čj. 9 Afs 8/2013-42, č. 2944/2014 Sb. NSS, *Agrovýzkum Rapotín*, či rozsudek NSS z 25. 4. 2024, čj. 3 Afs 318/2022-68, *OREDO*, bod 42].

21. Jinými slovy pro to, aby nárok na odpočet daně na vstupu byl osobě povinné k dani přiznán a aby mohl být zjištěn rozsah takového nároku, je v zásadě nezbytná existence *přímé a bezprostřední souvislosti* mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet. Nárok na odpočet DPH, tj. daně, která zatížila pořízení zboží nebo služeb na vstupu, předpokládá, že náklady vynaložené na takové pořízení jsou součástí *proků spoluurčujících cenu plnění zdaněných na výstupu*, která zakládají nárok na odpočet (viz např. rozsudek NSS z 25. 9. 2013, čj. 1 Afs 70/2013-47, *Správa městských sportovišť Kolín*, bod 19, či z 28. 11. 2019, čj. 7 Afs 356/2018-34, *Výzkumný ústav pro chov skotu*, bod 32 a tam cit. judikaturu). Pokud jde o povahu „přímé a bezprostřední souvislosti“, která musí existovat mezi plněním na vstupu a plněním na výstupu, SDEU má za to, že není realistické pokoušet se dosáhnout v tomto ohledu přesnější formulace. S ohledem na rozmanitost plnění v rámci obchodních činností je totiž nemožné obecně upřesnit, jak pro všechny možné situace vymezit vztah, který musí existovat mezi plněními na vstupu a plněními uskutečněnými na výstupu, aby mohl daňový subjekt odpočíst DPH odvedenou na vstupu. Z judikatury SDEU také vyplývá, že ačkoli výdaje vynaložené osobou povinnou k dani na vstupu musí mít podnikatelský charakter a pořízené zboží nebo služby musí být použity pro účely zdanitelných plnění osoby povinné k dani, uplatnění nároku na odpočet není vázáno na kritérium týkající se zvýšení obrátu osoby povinné k dani ani obecněji na kritérium ekonomické výnosnosti plnění uskutečněného na vstupu (rozsudek SDEU z 25. 11. 2021 ve věci C-334/20, *Amper Metal Kft*, body 30 a 35).

22. Co se týče důkazního břemene, dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (daňový řád), má daňový subjekt povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Daňový subjekt může uplatnit nárok na odpočet DPH pouze za zboží či služby, které zákon o DPH označuje za zdanitelná plnění. Pokud tvrdí, že zboží či služby přijal, musí tato tvrzení také prokázat. Svou povinnost splní předložením daňových dokladů ke konkrétním transakcím s předepsanými náležitostmi. Konkrétní obsah důkazního břemene při prokazování oprávněnosti nároku na odpočet DPH vychází z § 72 odst. 1 zákona o DPH. Plátcí daně vzniká nárok na odpočet DPH, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro svou ekonomickou činnost.

23. Přestože je prokázání nároku na odpočet DPH prvotně dokladovou záležitostí, tvrzené skutečnosti musí prokazovat splnění podmínek dle § 72 zákona o DPH. Pokud má správce daně důvodné pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění pro daňový subjekt a ten je nevyvrátí, správce daně nemůže přiznat nárok na odpočet DPH, přestože daňové doklady obsahují všechny požadované náležitosti (např. rozsudek NSS z 24. 3. 2022, čj. 4 Afs 317/2021-43, bod 38 a tam cit. judikatura). Je přitom na správci daně, aby tyto důvodné pochyby ohledně tvrzení daňového subjektu prokázal. Tíží ho tedy důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

24. Soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou. Rovnou předesílá, že daňové orgány unesly své důkazní břemeno. Prokázaly důvodné pochybnosti o tom, že plnění, která Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce označil za daňově uznatelná, přijal právě on pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Tyto pochybnosti se pak žalobci nepovedlo rozptýlit. V tomto ohledu soud odkazuje na bod 21 napadeného rozhodnutí, v kterém žalovaný rekapituloval pochybnosti vyjádřené ve výzvě správce daně k odstranění pochybnosti. V této výzvě správce daně poukázal například na to, že veškerá plnění označená na daňových dokladech nepřesahovala hodnotu 10 000 Kč, z nichž – kvůli absenci uvedení příjemce – nelze v kontrolním hlášení identifikovat dodavatele. Dále mj. uvedl, že koeficient poměru uskutečněných a přijatých plnění u žalobce činil 0,13. Poukázal také na právní formu žalobce, tedy spolek, který primárně není učen k provozování podnikatelské činnosti, generování zisku atd.

25. Ohledně právní formy žalobce v žalobě poznamenal, že zákon o DPH nijak nerozlišuje pravidla uplatnění DPH pro ziskové subjekty a subjekty založené za jiným účelem, než je dosahování zisku. V tom má samozřejmě pravdu. Pokud však žalobce zvolil takovouto právní formu své existence a pokud v rámci ní vyvíjel jím označené aktivity, pak správce daně nepochybil, spatřoval-li v této skutečnosti v souhrnu s dalšími okolnostmi okolnost zpochybňující oprávněnost žalobcem uplatněného daňového nároku. Soud zdůrazňuje, že i ve smyslu shora uvedené judikatury se nárok na odpočet DPH váže právě k ekonomické činnosti, která zpravidla nepatří mezi hlavní činnosti spolků (např. rozsudek NSS z 16. 9. 2024, čj. 5 Afs 233/2023-57, *PilsFree*). Soud druhým dechem dodává, že skutečnost, že žalobce je spolkem, nepředstavuje natolik závažné zjištění, které by bez dalšího vedlo k neuznání nároku na odpočet DPH.

26. Pro daňové orgány a také pro soud bylo podstatné to, jakým způsobem fungoval ekonomický model žalobce, respektive co měla představovat plnění, která žalobce označil za daňově uznatelná, a zda je žalobce používal k vlastní ekonomické činnosti, a pokud ano jakým způsobem. Žalobce přijímal od fyzických osob finanční prostředky ve formě darů. Tyto finanční dary přijímal buďto přímo od jím podporovaných „potřebných osob“ (tzn. podporované osoby mu nejdříve posílaly peníze) nebo od jiných osob pro předem konkrétně specifikované „potřebné osoby“ (např. od příbuzných „potřebných osob“). Tyto prostředky poté navýšil o 20 % a následně je zaslal „potřebným osobám“, aby je využily k pořízení jimi zvoleného zboží nebo služeb (nákupy potravin, ale také hrazení účtů v restauracích či za ubytovací služby rekreačního charakteru). Žalobce u jednání ozřejmil, že podporované osoby si poté jimi vybrané zboží či služby samostatně obstaraly a hradily. Teprve poté žalobci zaslaly daňové doklady. Žalobce tvrdil, že následně zaslal těmto podporovaným osobám fakturu na plnění ve výši 10 % z plnění, které jim před tím poskytl (*pozn. soudu*: princip fungování by šlo popsat zjednodušeně jako $100 + 20\% - 10\%$). Takový postup však jednoznačně nevyplýval ze správního spisu. Naopak z protokolu o výsledku pana B. je patrné, že tento svědek žalobci „pouze“ zasílal daňové doklady. Žalobce mu poté vyplatil 8 % z hodnoty plnění (úctenky), které z těchto daňových dokladů vyplývalo.

27. Ekonomický model, s nímž přišel žalobce, byl značně nepřehledný. Ze správního spisu se pak podává, že nebyl „jednotný“. Soud však souhlasí s žalovaným, že plnění, která vyplývala z daňových dokladů, za žádných okolností fakticky nepřijal žalobce. Příjemci plnění byly podporované osoby, které žalobci pouze zaslaly úctenky z realizovaných nákupů a které samy spotřebovaly přijatá zdanitelná plnění. To mimo jiné vyplývá i z výpovědi svědka pana B. Ten uvedl, že plnění přijal pro svou osobní potřebu a daňové doklady poté zaslal žalobci. Ostatně i z povahy sporného zboží a služeb vyplývá, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jednalo o plnění, která byla určena zásadně pro spotřebitele jakožto koncového zákazníka (různé zboží v maloobchodních prodejnách, ubytování v rekreačním zařízení či běžná spotřeba v restauračních zařízeních). Daňové orgány tak správně zpochybnilly fakticitu plnění nikoliv v tom smyslu, že by k plnění vůbec nedošlo, ale že se jednalo o *plnění, která fakticky nepřijal žalobce*. K tomu, že žalobce nepřijal plnění uvedená na daňových dokladech, viz také bod 49 napadeného rozhodnutí, s nímž se soud ztotožňuje.

28. Žalobce tedy fakticky od podporovaných osob přijal právě a pouze daňové doklady. Není přitom zřejmé a žalobce nijak neprokázal, jak by měly tyto doklady, či na nich uvedená plnění, sloužit k uskutečnění jeho vlastní ekonomické činnosti. Žalobce nekupoval žádný materiál, který by pořídil za účelem dalšího zpracování či následného prodeje (třeba se ziskem), ani se nejednalo o zboží či služby, které by žalobce toliko přeprodával, i když sám uváděl, že mezi hlavní činnosti spolku patřil přeprodáv zboží (jak však soud již vysvětlil, žalobce nepřijal samotné plnění uvedené na daňových dokladech).

29. S tím žalobce nesouhlasil. Dle něj není pravda, že by nepřijal plnění, přestože zboží či služby si obstaraly a i hradily samy fyzické osoby, tedy koneční beneficianti služeb či dodaného zboží. Postup, který vymyslel, zvolil kvůli úspoře času a administrativních nákladů. Připodobnil ho k situaci, v níž si zaměstnanec nakoupí administrativní potřeby, které mu následně proplatí zaměstnavatel. I zaměstnavatel použije účtenku z tohoto nákupu jako doklad prokazující nárok na odpočet DPH.

30. Soud shledal rozdíl mezi těmito dvěma situacemi v tom, že pokud zaměstnanec z prostředků zaměstnavatele zakoupí administrativní pomůcky, s jejichž pomocí vyrobí zboží či provede službu, zaměstnancův zaměstnavatel pak toto zboží či služby prodá (třeba se ziskem). Tudíž i ty administrativní pomůcky (jejichž nákup je přijatým zdanitelným plněním) v konečném důsledku slouží k tomu, aby zaměstnavatel (podnikatel) uskutečnil svou ekonomickou činnost. Zaměstnavatel je nejen vyúčtuje (typicky interním pokladním dokladem), ale také skutečně přijme a využije v rámci jeho ekonomické činnosti. Nic takového ovšem nelze říct o zboží a službách, které pořizovaly „potřebné osoby“, ani o účtenkách, které od nich „kupoval“ žalobce. Žalobce založil tuto svou „ekonomickou“ činnost, jak správně dovodil žalovaný, toliko na „obchodování s daňovými doklady“ a faktickém rozdělení částky uplatňovaných odpočtů DPH mezi něj a „potřebné osoby“. Činnost, jejímž hlavním a zřejmě i jediným účelem je za pomoci koupi způsobilých dokladů „vydělat“ na odpočtu DPH, musí daňové orgány potírat. Žalobce ani fakticky, ani právně nepřeprodával zboží a služby, nejednalo se o nic, co by přispělo k uskutečnění jeho ekonomické činnosti. Ve smyslu výše naznačené judikatury SDEU se nejednalo ani o obecné výdaje osoby povinné k dani, neboť nebyly prvkem spoluurčujícím cenu jejího zboží nebo služeb. Pokud by soud měl uvést alternativní analogii k „spolkovému“ modelu fungování žalobce, přílehavějším srovnáním by bylo porovnání se situací, v níž by si určitý zaměstnanec koupil pro vlastní potřeby televizor, účtenku by předal zaměstnavateli, a zaměstnavatel ji pak uplatnil jako daňový doklad prokazující nárok na odpočet DPH ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH. V tomto smyslu soud podotýká, že za výdělečnou činnost je „*nutno považovat soustavný výkon určité činnosti za úplatu a výdělečná činnost odpovídá pojmu ekonomická aktivita ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty a směrnice o DPH*“ (viz rozsudek 5 Afs 233/2023, *PilsFree*, bod 40, který se také týkal spolku a plátcovství DPH, byť se věnoval jiným otázkám). Soud má za to, že činnost žalobce spočívající v „odkupu“ účtenek za účelem uplatnění nároku na odpočet DPH na výstupu opravdu nelze podřadit pod shora uvedenou definici.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

31. Žalobce také zmínil, že jeho jednání bylo úplatné ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o DPH, dle kterého je předmětem daně dodání zboží či poskytnutí zboží za úplatu. Zákon o DPH pak v § 4 odst. 1 písm. a) stanoví, že úplatou se rozumí *peněžitě nebo nepeněžitě protiplnění poskytnuté v přímé souvislosti s plněním včetně dotace přímo vázané k ceně plnění*. Žalobce měl konkrétně sjednat úplatu ve výši 10 % z pořizovací hodnoty zboží či služeb. Žalobce tak dosahoval pravidelného příjmu. Skutečnost, že těchto 10 % bylo hrazeno formou započtení, dle něj nehrálo roli.

32. Žalobce sice v žalobě zmínil úplatu ve výši 10 %, avšak blíže neosvětlil, jak by s ohledem na ni měl dosahovat příjmů. Jak plyne ze spisu a ostatně i ze samotných podání žalobce, jeho činnost v podstatě spočívala v tom, že z finančních příspěvků neboli „darů“ poskytoval finanční příspěvky konkrétním fyzickým osobám na spotřebitelské nákupy, a to tak, že proplácel účtenky, které mu tyto osoby předávaly, popřípadě na nákupy poskytoval zálohy. I pokud by v rámci žalobcem nastaveného modelu fungování měly „potřebné osoby“ vyplácet žalobci částku ve výši 10 % z hodnoty zakoupeného zboží, s ohledem na předchozí plnění poskytnuté jim žalobcem by se *de facto* jednalo pouze o „úpravu“ výše peněžního příspěvku, kterou jim žalobce předtím poskytl. Nemohlo tedy jít o činnost za úplatu. Nadto soudu neunikl rozpor mezi tím, jak v žalobě popsal úplatnost žalobce, a mezi tím, co o žalobcem nastaveném modelu vyplynulo ze spisu. Z něj je totiž patrné, že žalobce naopak poskytl některým „potřebným osobám“ 8 % z celkové ceny ze zaslaných účtenek. Žalobce přitom tento aspekt jeho činnosti v žalobě ani u jednání srozumitelně nevysvětlil. Pouze neurčitě odkázal na možnost započtení vzájemných pohledávek s jím podporovanými osobami či podstatu věci zatemňoval odkazem na různé kalkulace výnosnosti jeho investičního modelu, který ve sporných zdaňovacích obdobích neprovozoval. V této souvislosti soud upozorňuje, že soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou. Je to tedy žalobce, kdo kvalitou svých námitek určuje rozsah a hloubku soudního přezkumu. Úlohou soudu není argumentaci domýšlet. Míra podrobnosti rozsudku je tak dána především kvalitou a konkrétností žalobní argumentace (srov. např. rozsudek NSS z 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015-31, *město Třemošnice*). Vztáhnuto na nyní posuzovaný spor, žalobce, který poukazoval na úplatnost plnění, měl pečlivěji vysvětlit, v čem snad měl spočívat jeho příjem v souvislosti s proplácením účtenek, resp. jakou ekonomickou hodnotu měl obdržet. Z ničeho není patrné, v čem měla spočívat žalobcem tvrzená „úplatnost“.

33. Žalovaný také správně zmínil, že příjem žalobce představují pouze dary osob, které nejsou jeho členy (členy spolku). Takto obdržené finanční obnosy však nelze považovat za pravidelný příjem ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH. Obdobné uvedl i SDEU například v rozsudku z 3. 7. 2019, C-316/18, *University of Cambridge*, v bodě 29, v němž popsal, že *„shromažďování a přijímání darů a grantů přitom vzhledem k tomu, že bývají poskytovány převážně ze subjektivních důvodů pro dobročinné účely a nahodile, takže nejsou protiplněním za žádnou ekonomickou činnost, nespadá do rozsahu působnosti DPH“*.

34. Žalobce namítal, že s ohledem na znění § 5 odst. 3 zákona o DPH není podstatné, jestli dosáhl zisku, ale jestli vykonával činnost soustavně za účelem získávání pravidelného příjmu. Odkázal i na komentářovou literaturu, dle níž je podstatné vykonávání činnosti s cílem získávat z ní pravidelný příjem (nikoliv pravidelnou úplatu nebo dokonce zisk). Soud k tomu upřesňuje, že skutečně není podstatné, zda daňový subjekt dosáhl zisku či nikoliv. Stejně však je, že z činnosti žalobce tak, jak ji popsal, ani nevyplývalo, že by jeho cílem bylo dosahování „legálního“ příjmu, respektive že posuzovaná činnost (tedy finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podpora) by mohla v budoucnu vůbec pro něj přinést zisk či příjem. Nelze samozřejmě na každé jednotlivé přijaté plnění nahlížet optikou toho, jestli či nakolik přímo přispělo k zisku. To platí zvláště v situaci, v níž se jedná o výdaje, které například podnikatel vynakládá na začátku podnikání či výdaje na výzkum. Stále je ovšem nutné mít na paměti, jak soud již upozorňoval, že přijatá zdanitelná plnění musí být prvkem spoluurčujícím cenu zboží nebo služeb. Pouze taková plnění mají totiž přímou a bezprostřední souvislost s celkovou hospodářskou činností osoby povinné k dani. Takovým plněním zkrátka nebyla plnění, která označil žalobce.

35. Dále žalobce argumentoval, že k přeprodeji zboží a služeb, což bylo předmětem jeho činnosti, nepotřeboval žádné písemné zmocnění. Podporované „potřebné osoby“ vyjádřily souhlas konkludentně svým chováním. Ve vztahu k poskytnutí finančních prostředků na nákup zboží/služeb žalobce aplikoval postup vzájemného zápočtu pohledávek a závazků ve smyslu § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (občanský zákoník). Jedná se jednostranný právní úkon, ke kterému nepotřeboval akceptaci druhé smluvní strany. Aniž to žalobce přímo zmínil, tímto pravděpodobně reagoval na závěr napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že žalobce žádným způsobem nedoložil, že by prováděl zprostředkovatelskou činnost ve smyslu § 2445 občanského zákoníku.

36. Soud k tomu podotýká, že z hlediska charakteristiky činnosti žalobce, respektive toho, jestli oprávněně uplatnil nárok na odpočet DPH, není podstatné, zda mezi ním a podporovanými osobami došlo k zániku závazku započtením ve smyslu § 1982 občanského zákoníku, jak ostatně naznačil již výše. To nijak necharakterizuje samotná plnění uvedená na daňových dokladech jako plnění, která fakticky přijal a k nimž mělo dojít v rámci hospodářské aktivity žalobce. Žalovaný tak měl pravdu, pokud uzavřel, že žalobce nedoložil, že by uskutečňoval zprostředkovatelskou službu za provizi. Taková skutečnost nevyplývala ani ze spisu, například svědeckých výpovědí či výpisů z žalobcova bankovního účtu.

37. Žalobce se také, a to především v replice z 24. 11. 2025, vyjádřil ke svému druhému projektu (provozování investičního portálu). Ze zjištění obsažených ve správním spisu vyplynulo, že tato druhá žalobcova aktivita nemá žádnou přímou souvislost s první aktivitou (podpora „potřebných osob“), v jejíž souvislosti mu správce daně vyměřil DPH. Jakkoli žalobce v replice „splétal“ obě své činnosti dohromady, ze správního spisu vyplynulo, že ve sledovaných zdaňovacích obdobích neměl zprovozněn investiční portál, s jehož pomocí měl tuto svou druhou aktivitu realizovat. Žalovaný ostatně prvostupňové platební výměry změnil (viz bod 2 shora), jelikož zjistil, že náklady, které žalobce vynaložil na přípravu tohoto projektu (investičního portálu), mohou souviset s přípravnou fází směřující k uskutečňování konkrétní ekonomické činnosti. Proto nakonec uznal jako zdanitelné plnění náklady na IT služby, náklady spojené se sídlem spolku a náklady na nákup kancelářských potřeb. Současně pak potvrdil závěry správce daně ohledně zdanitelných plnění týkajících se první žalobcovy činnosti, u níž žalobce neprokázal faktické přijetí plnění (nákup zboží či služeb pro „potřebné osoby“, resp. nákup účtenek). Žalobce neprokázal, že by se vůbec jednalo o plnění, která mohl použít v rámci své ekonomické „spolkové“ činnosti.

38. Jde-li o námitku, že daňové orgány nemohly odepřít odpočet DPH jen z důvodu vadného daňového dokladu, respektive proto, že tento doklad neobsahoval údaje o příjemci plnění, pak soud uvádí, že žalovaný na tomto důvodu své rozhodnutí nezaložil. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Naopak, mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobce doložil svůj daňový nárok formálně v pořádku, tedy ve smyslu § 73 zákona o DPH. Daňové orgány vlastní argumentací fakticky zpochybnil, že k plnění opravdu došlo. Nesouhlasily také s tím, že by se jednalo o plnění, která by žalobce přijal v rámci své ekonomické činnosti. V tomto ohledu by však ničeho nezměnilo, i pokud by daňové doklady označily za příjemce plnění přímo žalobce. Podstatná je faktická stránka věci, ne formální obsah daňových dokladů.

39. Shrnutí, žalovaný správně zjistil, že žalobce stran „nákupu“ účtenek neprokázal, že by skutečně on obdržel plnění, za která byly tyto doklady vystaveny, ani že by jeho činnost splňovala atributy ekonomické činnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2026

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.